

være altfor ensformigt og trist for hende. Hun vidste det maaske ikke selv; men i Virkeligheden var hun sikkert ogsaa i Færd med at længes bort herfra.

Da han paa hendes ængstede Udtryk saae, at hun begyndte at ane Uraad, bestemte han sig til for begges Skyld at gøre Pinen kort.

»De skal hellere rejse, Frøken Hecht! De har i enhver Henseende fuldt ud gjort Deres Pligt, og det skal jeg ogsaa bevidne overfor Deres Forening. Men det er ikke noget for Dem at gaa her og blive melankolsk. Jeg har vist engang fortalt Dem om en gammel Vaagekone, som for et Aars Tid siden forsvandt fra Asylet derovre. Hende har jeg netop nu fundet igen, saa jeg kommer ikke i Forlegenhed. Saadant et gammelt Inventar passer bedre til Forholdene her. — Gaa De nu ind og pak Deres Kuffert, saa skal jeg sørge for, at Kalesjen holder for Døren imorgen Formiddag. Men De maa køre herfra senest Klokken halvni for at naa Hurtigtoget.«

Den unge Pige var bleven hvid. Hun havde et Par Gange set op paa ham med et raadvildt Blik. Nu rejste hun sig og gik bort med bøjet Hoved.

»Godnat,« sagde hun blot paa Vejen mod Døren.

Han fulgte hende med Øjnene. Blodet sang i ham, da han paa hendes Gang kunde se, at det